

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ E.J.**, bývajúceho v B., L. č. X., **2/ M.J.**, bývajúcej v B., L. č.X., proti odporcovi **JUDr. I.O.**, bývajúcemu v B., J. č.X., **o vydanie bezdôvodného obohatenia a uloženie poriadkového opatrenia**, ktorá vec je vedená na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 11 C 218/1995, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2004, sp. zn. 15 Co 439/01, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2004, sp. zn. 15 Co 439/01 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 16. apríla 2004 sp. zn. 15 Co 439/01 uložil odporcovi poriadkovú pokutu vo výške 20 000,- Sk, ktorú ho zaviazal zaplatiť na účet Krajského súdu v Bratislave, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Zároveň vyslovil, že uložená pokuta pripadá štátu. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 53 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že v odvolacom konaní uložil odporcovi v zmysle uvedenej zákonnej úpravy poriadkovú pokutu z dôvodu opakovaných námietok zaujatosti voči sudcom, ktorým vec pripadla na rozhodnutie v zmysle platného rozvrhu práce toho ktorého roku, ktoré boli posúdené ako nedôvodné, ako i z dôvodu hrubo urážlivého a výsmešného podania zo dňa 15.3.2004, znevažujúceho súd. V tomto podaní okrem iného odporca označil vec prejednávajúcich sudcov za osoby, ktoré sa „snažia jeho osobu obviniť z podvodu, predstaviť ako debilného kverulanta“, namietajúc aj obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 27.11.2003, ktorej obsah nie je totožný s jeho prednesom, čím bol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený do omylu a bude musieť o jeho námietke voči členom senátu znovu rozhodnúť. Odvolací súd pri uložení poriadkovej pokuty zvažil časové prieťahy konania spôsobené opakovane vznášaňými námietkami voči sudcom na súde prvého stupňa, ako i na odvolacom súde, ktoré neboli posúdené ako opodstatnené a sudcovia, ktorých

sa námietka konkrétne týkala z prejednávania a rozhodovania veci neboli vylúčení. Námietky zaujatosti boli vznášané účelovo počas celého konania tak, aby vo veci nemohlo byť rozhodnuté. Sústavným podávaním neoprávnených námietok zaujatosti možno len konštatovať, že odporca hrubo sťažil postup konania tak, ako predpokladá ustanovenie § 53 O.s.p. V ďalšom odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd podrobne opísal priebeh konania. Poukázal na to, že konanie na súde prvého stupňa začalo na návrh dňa 9.11.1995 a po podaní návrhu dňa 15.2.1996 vzniesol odporca námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. V.CH.. Uznesením bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 28.6.1996 č.k. 13 Nc 11/96-25 nebola sudkyňa vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 3.3.1997 č.k. 11 C 218/95-42 bol návrh zamietnutý. Rozsudok bol predložený odvolaciemu súdu z dôvodu odvolania navrhovateľov dňa 31.10.1997 a vec bola podľa rozvrhu práce zapísaná pod sp. zn. 23 Co 164/97, t.j. do senátu predsedníčky E. T. a členov senátu JUDr. E. Ď. a JUDr. M. M.. Termín pojednávania bol určený podľa úpravy z 12.11.1997 na deň 9.12.1997, ktoré pojednávanie bolo odročené, pretože písomným podaním zo 4.12.1997 vzniesol odporca námietku zaujatosti voči všetkým členom senátu. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 8.1.1998 sp. zn. Nc 120/97 bolo rozhodnuté, že sudcovia senátu 23 Co nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Dňa 24.2.1998 uznesením č.k. 23 Co 164/97-68 bol rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 3.3.1997 č.k. 11 C 218/95-42 v napadnutej časti zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Vec bola vrátená Okresnému súdu Bratislava V dňa 19.3.1998. Termín pojednávania bol súdom prvého stupňa určený na deň 16.9.1998. Pojednávanie bolo odročené, pretože odporca písomným podaním dňa 17.8.1998 požadoval odročenie pojednávania, pretože vedie spor o ochranu osobnosti proti sudkyňi, ktorá vydala zrušujúce uznesenie a dňa 14.9.1998 vzniesol námietku zaujatosti proti sudkyňi JUDr. V.CH.. Vec bola predložená Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o námietke zaujatosti a pripadla do senátu 17 Co, t.j. predsedníčky senátu JUDr. A. O. a sudkyň JUDr. V. K. a JUDr. M. R.. Odporca vzniesol námietku zaujatosti dňa 27.10.1998 aj proti sudcom tohto senátu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 26.11.1998 sp. zn. Nc 128/98 týchto sudcov nevyhlásil z prejednávania a rozhodovania veci o vznesenej námietke zaujatosti. Uznesením z 29.1.1999 č.k. 17 Nc 18/98-86 nebola sudkyňa JUDr. V. Ch. vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Spis bol vrátený dňa 18.2.1999. Súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom dňa 27.3.2000 č.k. 11 C 218/95-116, proti ktorému podal odporca odvolanie. Vec bola predložená odvolaciemu súdu dňa 12.10.2000. Písomným podaním z 24.10.2000 vzniesol odporca námietku zaujatosti sudcov Krajského súdu v Bratislave a žiadal prikázanie veci inému súdu

okrem iného z dôvodu, že vedie spor proti sudkyňi E. T.. Zároveň vymenoval sudcov krajského súdu, ktorí konali v jeho veciach s tým, aby títo boli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí (JUDr. O. G., JUDr. A. M., JUDr. M. N., JUDr. M. P., E. T.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 8.11.2001 vec vrátil bez rozhodnutia podľa § 12 ods. 2 O.s.p., pretože neboli splnené zákonné podmienky pre jeho vydanie (odporca nezaplatil súdny poplatok). Krajský súd v Bratislave určil termín pojednávania na deň 16.4.2002, ktoré pojednávanie bolo odročené, pretože opakovane vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu E. T. a členom senátu JUDr. E. Ď. a JUDr. J. P.. Namietaní sudcovia postupom podľa § 15 ods. 1 O.s.p. vyslovili súhlas s vylúčením ich osoby z prejednávania a rozhodovania vecí a vec bola Opatrením predsedníčky Krajského súdu v Bratislave dňa 9.5.2002 Spr. 3097/02-185 pridelená do senátu predsedníčky A. B. a JUDr. J. M. a JUDr. M. M. (č.l. 185). Úpravou z 22.7.2002 bol termín pojednávania určený na 17.10.2002, ktoré pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že odporca vzniesol v písomnom podaní z 15.10.2002 námietku len voči predsedníčke senátu s výslovným dôrazom, že členov senátu nenamietia. Námietku zaujatosti okrem iného odôvodnil tým, že nemá dôveru v spravodlivé rozhodnutie, pretože predsedníčka senátu bola arbiterkou, ktorá námietka bola vymyslená a nepravdivá, pretože na arbitráži nikdy nepracovala. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12.6.2003 sp. zn. Nc 148/02 nebola táto sudkyňa vylúčená z prejednávania vecí. Z obsahu tohto rozhodnutia vyplýva, že odporca aj v tomto konaní namietal zaujatosť predsedu senátu 5 Cdo na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Ani následné ospravedlnenie neodôvodňovalo túto vymyslenú námietku posúdiť ako úkon, ktorý by nemal za následok ďalší prieťah v konaní. Termín pojednávania po vrátení vecí bol určený úpravou z 20.10.2003 na deň 27.11.2003, ktoré pojednávanie bolo odročené po prednesení odvolacieho návrhu a vyjadreniach účastníkov konania z dôvodu, že odporca opakovane vzniesol námietku zaujatosti, ale už nie proti predsedníčke senátu, ale len členov senátu JUDr. J. M. a JUDr. M. M.. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10.12.2003 sp. zn. Nc 151/03 neboli títo sudcovi vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. Termín pojednávania bol určený na 25.3.2004, ktoré pojednávanie sa neuskutočnilo z dôvodu preloženia termínu určeného na tento deň a bol určený deň pojednávania 22.4.2004. Z vyššie uvedených úkonov odporcu počas celého konania, ktorý ako účastník konania vznášal námietky zaujatosti voči sudcom, krajský súd ustálil, že tento účastník konania hrubo sťažil postup konania nielen na súde prvého stupňa po začatí konania 9.11.1995, ale aj na odvolacom súde vo veci, ktorá napadla 12.10.2000. Okrem toho podával písomné podania, v ktorých znevažujúco a urážlivo vyjadroval voči vec prejednávajúcim sudcom preukázateľne nepravdivými tvrdeniami nielen

voči osobe predsedníčky senátu v odvolacom konaní A. B., ale aj tvrdeniami úmyselného konania sudcov v neprospech jeho osoby, ktoré by malo hraničiť s trestnou činnosťou sudcov a pod. Preto dospel k záveru o splnení podmienky pre uloženie pokuty vo výške 20 000,- Sk ako sankcie, primeranej k správaniu sa účastníka konania v tejto veci. V poučení uviedol, že proti uzneseniu nemožno podať odvolanie.

Proti tomuto rozhodnutiu, ktoré mu bolo doručené dňa 10.5.2004, podal dňa 12.5.2004 odvolanie odporca z dôvodu, že k tomuto opatreniu neboli dané zákonné dôvody. Poukázal na to, že vznesenie námietok zaujatosti je Ústavou Slovenskej republiky zaručeným právom, ktoré mu nemôže byť odňaté alebo obmedzené. Bezdôvodným uložením a prípadným vymáhaním môže byť on, ako osoba žijúca výlučne zo skromného starobného dôchodku, aj existenčne ohrozený. Konanie súdu považoval za neprípustný spôsob jeho obmedzovania a za vyhrážanie sa mu uložením poriadkovej pokuty v prípade, ak znovu uplatní svoje ústavné právo na vznesenie námietky zaujatosti. Poukázal aj na svoj vek a zdravotný stav. V doplnení svojho odvolania z 10.8.2004 navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolanie považoval za prípustné aj s poukazom na rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu ČSSR č. R 21/1981.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť odvolaním (§ 201 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je v danej veci prípustné a aj dôvodné.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy) sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Podľa § 53 ods. 1 O.s.p. v znení do 30.9.2004 (ďalej len O.s.p.) tomu, kto hrubo sťažuje postup konania najmä tým, že sa neustanoví na súd alebo neposlúchne príkaz súdu alebo kto ruší poriadok alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, môže súd uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 25 000,- Sk.

Z ustanovenia § 53 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že pri opakovanom hrubom sťažení postupu konania podľa odseku 1 môže súd uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 50 000,- Sk.

Podľa § 53 ods. 3 O.s.p. uloženie poriadkovú pokutu môže predseda senátu dodatočne, a to i po skončení konania odpustiť, ak to odôvodňuje neskoršie správanie sa toho, komu bola uložená.

Poriadkové pokuty pripadajú štátu (§ 53 ods. 4 O.s.p.).

Pri svojom rozhodovaní musí súd (vrátane súdu krajského) súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.). Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je vyjadrením základného práva účastníka konania domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných pre poskytovanie právnej ochrany. Zároveň je v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c

ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (napr. I ÚS 22/03).

Z uvedeného vychádzal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojom uznesení z 11. apríla 1995 sp. zn. I ÚS 18/95 uviedol, že pri výklade a uplatňovaní zákonov (rovnako ústavných zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov) treba postupovať tak, aby boli v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Preto nie je možné ani Občiansky súdny poriadok (zák. č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) uplatňovať tak, aby došlo k porušeniu ústavnoprocésneho princípu právnej ochrany pred súdmi, kde platí rovnosť všetkých účastníkov, len z dôvodu legislatívnej nejasnosti textu, ktorú možno odstrániť výkladom v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy.

Z uvedeného vyplýva, že výklad a používanie jednotlivých ustanovení zák. č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (O.s.p.), musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd musí vykladať a používať uvedené ustanovenia v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Pritom do práva na súdnu ochranu je potrebné zahrnúť aj oprávnenie účastníka konania domáhať sa preskúmania rozhodnutia súdu v inštančnom konaní.

K základným zásadám spravodlivého procesu (okrem iných) prináleží, a to nie na poslednom mieste, aj požiadavka prieskumu rozhodnutia súdu nižšieho stupňa súdom vyššieho stupňa, lebo len tak je možné naplniť ústavne zaručené právo na súdnu ochranu a z neho vyplývajúce právo na spravodlivý proces. Preto tiež tam, kde zákon pripúšťa dvojaký výklad, je v intenciách zásad spravodlivého procesu nevyhnutné, dať pri jeho aplikácii prednosť tomu z nich, ktorý je vo svojej interpretácii čo najviac v súlade s ústavným poriadkom Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty v zmysle § 53 O.s.p. je spôsobilé zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, patrí zásada

prieskumu týchto rozhodnutí vydaných v rámci sústavy všeobecných súdov, k základným ústavným princípom spravodlivého procesu. Preto poučenie o nemožnosti preskúmať napadnuté rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty v odvolacom konaní (§ 201 a nasl. O.s.p.), nie je možné považovať za vecne správne.

Len takýto výklad a aplikácia uvedeného ustanovenia súdom je správna, spravodlivá, zákonná, v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Pritom zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za aplikáciu a výklad zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z Ústavy Slovenskej republiky alebo Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Po vyriešení tejto základnej otázky, spočívajúcej v prípustnosti odporcom uplatňovaného opravného prostriedku, mohol odvolací súd pristúpiť k preskúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné v zmysle § 221 ods. 1 O.s.p. v znení do 30. septembra 2004 (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 167 ods. 2 a § 211 O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že súd uloženie poriadkovej pokuty vo výške 20 000,- Sk odôvodnil jednak opakovanými námietkami zaujatosti podávanými odporcom proti sudcom, ktorým vec pripadla na rozhodnutie v zmysle platného rozvrhu práce, ako aj hrubo urážlivým a výsmešným podaním znevažujúcim súd zo dňa 15.3.2004 (č.l. 220 spisu – poznámka odvolacieho súdu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že právo vyjadriť sa k osobám sudcov, namietat' ich zaujatosť a navrhovať ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci je právom účastníka konania, ktoré mu garantuje ustanovenie § 15 a § 15a O.s.p. Ak preto účastník konania uplatní toto svoje zákonné právo, nie je mu možné len pre jeho výkon uložiť poriadkové opatrenie. Samotné posúdenie vznesenej námietky zaujatosti účastníka konania nadriadeným súdom ako nedôvodnej neoprávňuje súd na postup podľa § 53 O.s.p. a konštatovanie, že takýmto úkonom účastníka konania (vznesením námietky zaujatosti) bol hrubo sťažený postup konania. Obdobne má účastník konania právo namietat' znenie zápisnice o pojednávaní a navrhovať jej opravu (§ 40 O.s.p.).

Pokiaľ sa týka označenia výroku odporcu v podaní z 15.3.2004, ktorým označil vec prejednávajúcich sudcov za osoby, ktoré: „sa snažia jeho osobu obviňovať z podvodu, predstaviť ako debilného kverulanta“, je potrebné poukázať na to, že zákonodarca v ustanovení § 53 ods. 1 O.s.p. vedome zvolil termín „hrubo urážlivé podanie“ aby naznačil, že práve len tie výroky, ktoré objektívne dosahujú intenzitu hrubých urážok, zakladajú dôvod pre uloženie poriadkovej pokuty. Robil tak s vedomím, že ako subjektívne pocity účastníkov konania, tak aj subjektívne pocity „urazených“ sudcov sú ovplyvnené okolnosťami, súvisiacimi s meritom prejednávanej veci (sporu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť aj to, že inštitúciám a orgánom, ktoré reprezentujú verejnú moc štátu a v dôsledku toho sú nositeľmi rozhodnutí, ktoré občania napádajú, prislúcha vždy väčšia dávka tolerancie, veľkorysosti a nadhľadu, ako je tomu u jednotlivých občanov, účastníkov konania. Z tohto pohľadu pristupuje k tejto otázke aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolačný súd poukazuje aj na to, že uloženie poriadkovej pokuty je hraničným nevyhnutným poriadkovým opatrením, ktoré je možné uložiť len tam, kde dohovor alebo iné miernejšie prostriedky nevedli k náprave.

Vzhľadom k uvedenému je možné konštatovať, že len samotné podanie odporcu z 15.3.2004, v ktorom označil vec prejednávajúcich sudcov za osoby, ktoré „sa snažia jeho osobu obviňovať z podvodu, predstaviť ako debilného kverulanta“, nie je možno vyhodnotiť samo osebe ako hrubo urážlivé podanie, umožňujúce uloženie poriadkovej pokuty.

Hoci v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poukázal aj na písomné podania, v ktorých sa odporca znevažujúco a urážlivo vyjadroval voči vec prejednávajúcim sudcom preukázateľne nepravdivými tvrdeniami voči predsedníčke senátu v odvolacom konaní A. B., ale aj tvrdeniami úmyselného konania sudcov v neprospech jeho osoby, ktoré malo hraničiť s trestnou činnosťou sudcov, tieto skutočnosti bližšie nekonkretizoval a neodôvodnil, v čom konkrétne spočívala „hrubá urážlivosť“.

Nezaoberal sa ani výškou uloženej poriadkovej pokuty, ktorú uložil na hornej možnej zákonnej hranici (25 000,- Sk) a túto svoju úvahu ani žiadnym spôsobom neodôvodnil.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že pri svojej úvahe o výške poriadkovej pokuty bolo súd povinný zohľadňovať aj osobné a majetkové pomery toho, komu toto poriadkové opatrenie ukladal.

Rozhodnutie krajského súdu je preto predčasné, v odvolacom konaní nepreskúmateľné odvolacím súdom pre nedostatok dôvodov (čiastočne aj pre nesprávne právne posúdenie veci), ktorá skutočnosť bola dôvodom jeho zrušenia s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v znení do 30.9.2004.

V zmysle § 226 O.s.p. je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Aj o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne krajský súd v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 18. júna 2008

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: